

Arrest

nr. 215 445 van 22 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. SOETAERT
De Selliers de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. SOETAERT verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 februari 2017 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 21 juni 2017 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard.

1.2. Eveneens op 21 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die verzoekster op 3 september 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

[...]

De mevrouw :

[...]/ Naam, voornaam: [B.,M.]

[...]/ geboortedatum : [1998]

[...]/geboorteplaats : /

[...]/nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980. betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visa”.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39, § 1 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: de Bestuurstaalwet) bepaalt het volgende:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1, A, 1° van de Bestuurstaalwet voorziet het volgende:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;”

De bestreden beslissing, die geen antwoord vormt op enige vraag van verzoekster, diende in casu, conform de Bestuursstaalwet, te worden opgesteld in de taal van het gebied waar verzoekster woont, of verblijft, of wordt aangetroffen (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.303; RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). De bestreden beslissing is geen akte waaromtrent verzoekster als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 22 februari 2000, nr. 85.469; RvS 6 april 2000, nr. 86.715).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster woonachtig is in de gemeente Lint, een gemeente in het Vlaams gewest. De bestreden beslissing werd haar zo ook betekend door de burgemeester van de gemeente Lint. Het staat niet ter discussie dat in Lint alleen het Nederlands als bestuurstaal mag worden gebruikt. Er dient dan ook te worden aangenomen dat de Nederlandse taal de taal is die verweerder, conform de Bestuursstaalwet, diende te hanteren.

Het gegeven dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing in de Franse taal een antwoord verstrekke op een vraag verzoekster, houdt ook niet in dat hij deze taal ook dient te hanteren bij het nemen van een politiemaatregel op het ogenblik dat verzoekster zich in het Nederlandse taalgebied bevindt.

Ter zake moet overigens worden vastgesteld dat er tot aan de sluiting van de debatten op geen enkel moment een probleem is gerezen op dit vlak.

Er kan, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden ingegaan op de vraag van verzoekster om de Franse taal als taal van de procedure te gebruiken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Le conseil peut rappeler certains principes qui avaient été retenus précédemment :

Considérant qu'il ressort des débats que les parties requérantes ont introduit, le 31 mars 2000, une demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles basée sur l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980; que la partie adverse ne pouvait, sans méconnaître son obligation de motivation formelle, prendre la décision de délivrer un ordre de quitter le territoire aux requérants le 16 mai 2000 avant de s'être prononcée sur la demande de régularisation; que le moyen est sérieux; CE n° 88. 761

Il convient évidemment de rappeler l'article 74/13 de la Loi qui dispose :

Art. 74/13. [1 Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.]1

(1)<Inséré par L 2012-01-19/12, art. 20, 063; En vigueur : 27-02-2012>

Nous avons ici une demoiselle vulnérable qui a été pris en charge par sa famille et qui étudie...

Elle ne se verra cependant notifier que l'acte attaqué qui partant est illégal - ne répondant aux dites dispositions.”

3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De juridische overwegingen worden vermeld in de bestreden beslissing. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zo gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen zijn terug te vinden in deze beslissing. Verweerder motiveert dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de documenten vereist bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet, in casu een geldig visum.

De voorziene uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt.

Verzoekster wijst nog op rechtspraak van de Raad van State dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met de formele motiveringsplicht wanneer het bestuur zich voorafgaandelijk niet eerst heeft uitgesproken over een hangende aanvraag om verblijfsmachtiging. De stukken van het administratief dossier leren evenwel dat inzake de aanvraag van verzoekster van 16 februari 2017 om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet eveneens op 21 juni 2017 een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen, waarbij werd geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het voor haar bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, meer bepaald via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. In deze situatie blijkt niet dat omtrent de in deze aanvraag ingeroepen elementen nog specifiek diende te worden gemotiveerd in het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. In zoverre verzoekster voorhoudt dat haar verblijfsaanvraag nog hangende is, wijst de Raad erop dat verzoekster er blijkens de voorliggende stukken op 3 september 2018 wel degelijk ook reeds kennis van kreeg dat haar verblijfsaanvraag onontvankelijk was verklaard, en dus niet langer hangende was.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt verder ook geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Verzoekster toont met haar uiteenzetting die bestaat uit een loutere verwijzing naar de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State terwijl zij er niet van onwetend was dat haar verblijfsaanvraag op datum van het nemen van de bestreden beslissing onontvankelijk was verklaard, geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de (artikelen 2 en 3 van de) wet van 29 juli 1991.

3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Verzoekster betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar gezins- of familieleven. Zij stelt ten laste te worden genomen door haar familieleden in België. Zij doelt hierbij op enkele tantes en nonkels van haar, met de Belgische nationaliteit, die in dit land verblijven.

Uit de voorliggende stukken blijkt evenwel op duidelijke wijze dat wel degelijk rekening werd gehouden met deze ingeroepen elementen. Uit de op dezelfde dag genomen beslissing om verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, blijkt dat verweerder van oordeel was dat deze elementen zich niet verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland voor het aldaar indienen van de aanvraag, en dus evenmin tegen de thans voorliggende verwijderingsbeslissing die verzoekster verplicht in de huidige stand van zaken het Schengengrondgebied te verlaten. Verweerder wees er in deze beslissing allereerst op dat verzoekster naliet voorafgaand aan haar komst naar België in haar herkomstland de vereiste stappen te zetten om

zich in het bezit te doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten en zij zich bewust in een illegale en precaire verblijfssituatie heeft geplaatst. Het gegeven dat verzoekster (Belgische) familieleden heeft in dit land waarvan zij stelt ten laste te zijn, verhindert haar volgens verweerder nog niet de aanvraag vanuit haar herkomstland in te dienen en deze verplichting is volgens verweerder niet disproportioneel gelet op verzoeksters ingeroepen privé- en familielevens. Het betreft, zo stelde hij, immers enkel een eventuele tijdelijke verwijdering en geen verbreking van de familiale en persoonlijke relaties.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift ook op geen enkele wijze aan dat haar recht op eerbiediging van het gezins- of familielevens zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM dan dreigt te worden miskend als gevolg van de bestreden beslissing.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt verder niet dat het privéleven of het volgen van studies in België een element is waarmee in het kader van deze bepaling rekening moet worden gehouden. Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat ook met dit gegeven rekening werd gehouden in de beslissing tot onontvankelijkheid van dezelfde datum.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS